Depresiile Absurdului Carismatic

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC-

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

**ISBN-13:
978-1722190200**

**ISBN-10:
1722190205**

SORIN CERIN

- DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC-

-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC-
-poeme filosofice-

1) Cel din Urmă Drum al Durerii

Aripi de Vise,
ne așteaptă răbdătoare,
pe Întinderile fără de sfârșit,
ale Gândurilor,
care se descompun,
la tălpile Depresiilor Absurdului,
Carismatic,
lăsând în urma lor,
ca Destinele să-și împlinească rolul,
de a ne călăuzi,
dincolo de noi,
unde stelele nu mai cad,
de pe Cerul Nemuririi,
și Speranțele nu mai cunosc Disperarea,
înecată în valurile Deșertăciunii,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le părăsim,
încet dar sigur,
lăsând Moartea să moară,
pe Zebra trecerilor,
tot mai îndepărtate,
de cel din Urmă Drum,
al Durerii.

2) Prin Ridurile adânci ale Zilelor fără adăpost

Lacrimi de Cer,
ni se preling,
pe cenușiul florilor de plumb,
a Viselor deșarte,
ale căror viituri,
se scurg nervos,
prin Ridurile adânci,
ale Zilelor fără adăpost,
care ne cerșesc puțină atenție,
pe străzile desfundate ale Destinelor,
înstrăinate într-atât,
de propria lor,
Conștiință de Sine,
încât au ajuns,
să se împrietenească cu Timpul,
care le ucide Viitorul,
fie el și al Iluziilor Vieții și Morții,
lăsându-le pradă,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
din Inimile de Pustiu,
ale Greșelilor Creației.

3) Cu stropi de Foc

Nori de Zile fără adăpost,
înecați în lacrimile de Cer,
ale Cuvintelor,
ce și-au pierdut,
Înțelesurile Simțămintelor,
au început să plouă,
cu stropi de Foc,
peste Incendiul din Privirile noastre,
ale cărui flăcări de Neliniște,
au cuprins întreaga stradă a Destinului,
pe care traversăm,
Zebra roasă și abia vizibilă,
a Binelui și Răului,
Eternităților de Clipe,
irosite fără rost,
de Iluziile Vieții și Morții,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
care ne strivesc neîncetat,
Speranțele.

4) S-au ruinat într-o Lacrimă de Vânt a Nimănui

Ninge cu Disperare,
pe Cerurile Ochilor tăi,
Iubire,
împotmolită în zăpada rece și murdară,
a Indiferenței,
troienită cu Zâmbete înghețate și triste,
pe străzile largi ale Durerilor,
pe care ne alunecă,
Sufletele îndoliate după noi,
ale Cuvintelor,
tot mai înfrigurate și lipsite de vlagă,
cu gândul la flăcările care le stârneau,
undeva-cândva,
pe frunțile Privirilor noastre,
atât de fierbinți,
încât aprindeau întreaga Lume,
cu Iluziile Vieții și Morții,
iar din cenușa,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
ne clădeam Ziduri de Fericire,
care să nu lase vreodată,
să ne cuprindă Zilele fără adăpost,
ale Singurătății.

Dar toate acestea s-au ruinat,
într-o Lacrimă de Vânt,
a Nimănui.

5) Le vom lua drept Regăsiri de Sine

Oricât am încerca,
 să ne înălțăm dincolo de noi,
 nu vom reuși nimic altceva,
 decât să atingem,
 cote tot mai îndepărtate,
 ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le vom lua drept,
Regăsiri de Sine,
fără însă a reuși să observăm,
 și Aripile frânte,
 ale Zilelor rămase fără adăpost,
din inimile noastre de Pustiu,
care cred că dacă adorm,
 pe penele lor moi,
nu se mai pot lovi,
atunci când cad,
pe cimentul rece și inert al Gândurilor,
ce au rămas totuși,
pline de Cer încărcat,
 cu florile de plumb ale Norilor,
Destinului nostru,
Depresiv și Absurd.

6) Genunchii Deșertăciunii

Poduri de Vise ruinate,
rătăcite prin podurile palmelor,
unor Priviri,
ce și-au ținut în pumnii strânși,
ai Speranțelor,
Amintirile din Viitorul,
pe care l-am pierdut,
la Masa de Joc,
a Întrupărilor,
în Depresiile Absurdului Carismatic,
ale Greșelilor Creației,
din care Iluziile Vieții și Morții,
și-au clădit Catedrale întregi,
de Orgolii și Compromisuri,
la care să ne închinăm,
genunchii Deșertăciunii,
Inimilor noastre de Pustiu.

7) Absurdul Inimilor de Pustiu

Plouă cu Disperări,
desțelenind asfaltul umed,
al Cerului,
cu noi Întrupări,
în carnea putredă,
a Viselor deșarte,
vândută prin băcăniile,
Destinelor,
la prețuri piperate,
de către Privirile,
cât mai condimentate,
ale Zilelor fără adăpost,
de Depresiile Absurdului Carismatic,
ce-și fac deseori culcuș,
prin Inimile de Pustiu,
de la periferia,
marilor Speranțe năruite,
ale Regăsirii de Sine.

8) Din fotoliile adânci ale Gândurilor

Disperările dăruiesc,
verighete de plumb,
Iubirilor,
ce aleargă spre Nicăieri,
pe străzile Destinelor,
cu Zebrele Trecerilor roase,
de Zilele fără adăpost,
ale Viselor,
ce-abia se mai pot ridica,
din fotoliile adânci ale Gândurilor,
tot mai risipite,
prin Abisurile reci și insensibile,
ale Uitării,
de unde ne strigă surd,
Străinul Subconștient,
al Marilor Tăceri,
ale Speranțelor,
osândite să bea,
toată Apa,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
izvorâtă din piatra amară,
a Inimilor de Pustiu,
sculptate de Greșelile Creației,
Dumnezeului Nimănui.

9) Ce au rămas să-și dăruiască Seninul

Stropi de plumb,
cad pe Zidurile cenușii ale Gândurilor,
strivindu-le cu greutatea Viselor,
tot mai tăioase și reci,
dezertate din palmele bătătorite,
cu Disperare,
ale unor Zile fără adăpost,
cernute prin sita deasă a Durerilor,
atâtor Singurătăți,
ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
ce-și îneacă asfaltul Pașilor pierduți,
ai Zâmbetelor încremenite,
pe toartele cănilor de pustiu,
ale Cuvintelor aburite,
de Lacrimile Ochilor de Cer,
ce au rămas să-și dăruiască Seninul,
Nimănui.

10) Ziduri de ploi

Ziduri de ploi,
pline de Indiferență,
rănesc Seceta,
din abisurile Privirilor Goale,
ale Zilelor fără adăpost,
rătăcite prin Verighetele de plumb,
ale Promisiunilor,
tot mai rare și dezinteresate,
de Catedralele noastre de Vise,
la Icoanele cărora,
ne rugam Iubirea,
să revină cu Lumina ei Divină,
printre Zorii Nimănui,
întunecați, triști și abătuți,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
prin Sufletele cărora,
abia ne mai ducem,
Depresiile Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței.

11) La porțile închise, întunecate și grele ale Privirilor

Umbrele de Frământări,
ținute de mâinile tremurânde,
ale Inimilor de Pustiu,
se îndreaptă alene,
pierzându-și identitatea,
prin aglomerația alaiurilor funerare,
ale Eternităților de Clipe moarte,
ce se îndreaptă mereu,
către Cimitirele Cuvintelor,
pe care ni le rostim adeseori,
la porțile închise,
întunecate și grele,
ale Privirilor,
ce nu vor să ne mai spună nimic,
în legătură cu Fericirea,
pe care le-am împrumutat-o,
când ne-au rugat să le ajutăm,
fiindcă nu au cu ce să-și încălzească,
Destinele,
în iarna pustie și tristă a Speranțelor deșarte,
troienite de Depresiile Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții.

12) Ce mai avem de făcut în Viitorul Nimănui?

Maluri de Vorbe Goale,
se surpă-n Cimitirele Cuvintelor,
rătăcite pe Zidurile ruinate,
ale unei Iubiri,
care a trecut peste,
Zebra Binelui și Răului,
Iluziilor Vieții și Morții,
alături de Visele deșarte,
a Depresiilor Absurdului,
care i-au dăruit,
o Verighetă de plumb,
pe care să o poarte,
de fiecare dată,
când este alături de noi,
și a cărei statuie,
se află încrustată,
în piatra amară,
a Zilelor fără adăpost,
din Sufletele noastre,
înaintea cărora,
ne dăm întâlnire de fiecare dată,
când suntem întrebați,
de către Singurătate,
ce mai avem de făcut,
în Viitorul Nimănui?

13) Udate până la piele de Lacrimile Regăsirilor

Rătăciți pe terasele aglomerate,
ale Zilelor fără adăpost,
unde Diminețile Singurătăților,
își beau cafelele amare,
din cănile de pustiu ale Deșertăciunii,
ne căutăm Ochii de Cer,
ai Sufletelor noastre,
printre florile de plumb,
ale Norilor de Cuvinte,
ce au început să-și verse ploile de amar,
peste Zidurile ruinate ale Viselor,
în spatele cărora ne-am adăpostit,
Amintirile din Viitor,
udate până la piele,
de Lacrimile Regăsirilor,
atât de rănite,
de către Depresiile Absurdului Carismatic,
încât până și Iluziile Vieții și Morții,
s-au îndurat să le elibereze,
de noi înșine.

14) Printre sughițuri de Vise părăsite

Zile fără adăpost,
se înșiră grăbite,
să prindă câte un colț de Lacrimă,
din Rătăcirea,
prelinsă pe fața Inimii de Pustiu,
a Cuvântului,
pe care ți l-am adresat,
fără să mă mai întrebe Nimic,
Niciodată,
atunci când ne-am găsit Privirea,
rezemată,
de Zidurile indiferente,
ale Uitării,
ce abia mai reușea,
să ne spună printre sughițuri,
de Vise părăsite,
ce-și plânge Amintirile din Viitor,
luate cu forța de către,
Depresiile Absurdului Carismatic,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne sunt dăruite,
de Moarte.

15) Plouă cu impresii

Plouă cu impresii,
pe străzile nespălate ale Cuvintelor,
udate până la piele,
de către stropii,
Amintirilor din Viitor,
devenite,
din ce în ce mai fierbinți,
atunci când traversau împreună cu noi,
Zebrele incandescente ale Întrebărilor,
dintre Viață și Moarte,
ce ne-au incendiat Gândurile,
ale căror flăcări de Vise,
ne ard și acum,
Inimile de Pustiu,
ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
din care ne hrănim Orgoliile,
însetate de noi Compromisuri,
ce-abia se mai pot distinge,
printre alaiurile funerare ale Fericirii,
care este dusă pe ultimul drum,
al Regăsirii propriului nostru Sine.

16) Strivite de greutatea Lacrimilor de Vânt

Ferestre de Întrebări,
zac astupate,
de Frământările incandescente,
ale Disperărilor,
Zilelor fără adăpost,
strivite de greutatea,
Lacrimilor de Vânt,
ale Inimilor de Pustiu,
înconjurate de florile de plumb,
ale Norilor de Vise,
din Privirea rătăcită,
a Cerurilor de Așteptări,
care se năruie,
pe umerii vlăguiți ai Orizonturilor,
Nimănui.

17) Pe care nu-l observăm

Aripi de Îngeri,
 străjuiesc porțile Ochilor tăi de Cer,
pe care zbor spre Lumina Divină,
desprinsă din Steaua Nemuririi,
unei Iubiri,
alungată de Păcatele Originare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
atunci când am fost întrupați,
în Mocirla Depresiilor Absurdului,
Greșelilor Creației,
ce ne-au zămislit,
 o Cunoaștere atât de oarbă,
încât chiar și atunci,
 când traversăm,
 Zebra Binelui și Răului acestei Lumi,
tot rămânem striviți,
 pe caldarâmul rece și inert al Destinului,
de către roțile Timpului,
pe care nu-l observăm,
 ce abia se mai învârt,
 pentru Regăsirea de Sine.

18) Speranțele de Ceară topite după Moarte

Felinare de Vise,
înfruntă Inimile de Vânt,
ale Indiferenței,
ce suflă cu tărie,
printre Zidurile reci,
ale Cuvintelor,
de care ne rezemăm,
Amintirile Viitorului,
tot mai lipsite de puteri,
ce cad una câte una,
troienindu-ne cu gheața Uitării,
Sângele Răsăriturilor,
care s-a stins,
lăsând să intre,
prin venele Gândurilor sale,
Întunericul trist al Singurătății,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
prin care ne bântuie,
doar Zilele fără adpost,
ce se încălzesc,
la Speranțele de Ceară,
topite după Moarte,
ale Deșertăciunii.

19) Pe gheața Privirilor

Florile de Cer ale Viselor,
își scutură petalele de plumb,
rătăcite prin Inimile de Pustiu,
ale Zilelor fără adăpost,
din Sufletele îndoliate după noi,
a Clipelor,
ce alunecă abătute,
pe gheața Privirilor,
până la porțile Cimitirelor de Cuvinte,
unde ne-am dat de fiecare dată,
Întâlnire,
cu Depresiile Absurdului Carismatic,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au primit cu brațele deschise,
dăruindu-ne,
câte un sicriu de Iubire,
și morminte de Sentimente,
în care să ne îngropăm,
Destinele.

20) Din stropi de Cuvinte

Oare câți Pași,
ce plouă cu Timp,
din stropi de Cuvinte,
căzuți din Norii de Plumb,
ai Florilor de Cer,
mai avem de făcut,
prin Lacrimile de Vânt,
ale Inimilor de Pustiu,
din Zilele fără adpost,
la tălpile cărora,
ne-au căzut Destinele,
să se roage,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
din care bunăviunța Lui Dumnezeu,
ne-a sculptat,
Iluziile Vieții și Morții?.

21) La colțurile Pleopelor căzute

Lacrimi de Vânt,
aruncate de Inimile de Pustiu,
în brațele Orizonturilor indiferente,
ale Singurătății,
pe care le cern,
alaiurile funerare,
de Clipe veștejite,
la colțurile Pleoapelor căzute,
peste Ochii de Cer ai Viselor,
ce-și duc traiul,
prin Zilelele fără adăpost,
ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
al Iluziilor Vieții și Morții.

22) Orizonturile descompuse ale Dorințelor

Gânduri lacustre,
lustruiesc Lacrimile de Vânt,
ale Ploilor de Cuvinte,
ce și-au udat Pașii de plumb,
a Înțelesurilor,
care strănută într-una,
Răceala Privirilor,
ce ne molipsește,
Orizonturile descompuse,
ale Dorințelor,
cu Zarurile măsluite,
ale Indiferenței,
care ne strivește nepăsătoare,
Aripile de Îngeri,
pe care ni le ținea ascunse,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pentru a zbura dincolo de noi,
fiindu-ne astfel înlocuite,
cu Iluziile Non-Sensului Existenței,
legate cu lacătele,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
la gâtul de lebădă cântătoare,
a Morții.

23) Încât abia mai pot

Pași atât de incomozi,
încât abia mai pot,
merge,
câteva Cuvinte,
strânse atât de tare,
de lacătele Lacrimilor lacustre,
ale Ploilor de Vise,
udate până la piele,
încât abia mai pot,
îmbrățișa,
câteva Înțelesuri,
care se îneacă repede,
în șiroaiele de Zile fără adăpost,
ce încep să curgă,
în viituri tot mai mari,
care se revarsă,
peste Clipele disperate,
ale Iubirii,
ce nici măcar,
nu a învățat să înoate,
prin Depresiile Absurdului Carismatic,
al Întrupărilor,
în Non-Sensurile Existenței,
Deșertăciunilor,
pictate pe Altarul,
Fericirii Nimănui.

24) Ne inundă încet dar sigur Ființa Durerii

Te înțeleg Fericire,
de ce ți-ai lăsat,
valurile Viselor,
să zburde în voie,
peste Lacrimile Depărtărilor,
care se pierd în Uitare,
de către Depresiile Absurdului Carismatic,
al Inimilor de Pustiu,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care te caută,
să te strivească,
cu florile de plumb ale Cerului,
ce plouă cu Disperare,
peste Cimitirele de Cuvinte,
ale Singurătății,
care ne inundă încet dar sigur,
Ființa Durerii.

25) Lacrimile de Vânt ale Viselor

Zori șterși cu buretele Înstrăinării,
pe care o bem în cănile de pustiu,
ale Singurătății,
Vorbelor Goale,
rostite de Cimitirele de Cuvinte,
ale Zilelor fără adăpost,
în care suntem predestinați,
să ne ducem,
Lacrimile de Vânt,
ale Viselor cenușii și grele de plumb,
până la răspântiile Ferestrelor de Cer,
pe care le găsim întotdeauna închise,
Speranțelor noastre,
de a ni se împlini,
Evadarea de noi înșine,
cei întrupați în,
Depresiile Absurdului Carismatic,
al Inimilor de Pustiu,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

26) Diabet de Înțelesuri

Depresia Absurdului Carismatic,
folosește adeseori Cuvinte,
atât de dulci încât,
dăm în Diabet de Înțelesuri,
răsfirate prin Lacrimile de Vânt,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
a căror bilete de participare,
la Tombola Deșertăciunilor,
au fost roase,
de pașii Nimănui,
ce traversează Zebra Binelui și Răului,
către Moartea tot mai insistentă,
să primească din partea Iubirii,
câte un Zâmbet înghețat,
prin Inimile de Pustiu ale Viselor.

27) Pe Ochii de Apă ai Vieții și Morții

Trestii de Amăgiri,
duc Lacrimile de Vânt,
ale Alienărilor Absurdului,
pe Ochii de Apă ai Vieții și Morții,
într-o Toamnă rece,
ce plouă cu Uitări,
peste foșnetul ruginii,
așternute în Inimile de Pustiu,
ale Zilelor fără adăpost,
ce se hrănesc,
cu Întunericul Singurătății,
acompaniat de o candelă,
a Amintirilor din Viitor,
ce-abia mai pâlpâie,
sub greutatea Frigului,
de pe Buzele rănite ale Cuvintelor,
de apusul însângerat al Regăsirilor.

28) Zebra Disperării

Cimitire de Vise,
înnodate-n prosoapele murdare,
ale Cuvintelor,
așteaptă să fie spălate,
de Privirile Lacrimilor de Vânt,
ale Zorilor întrupați,
în Depărtările Întunericului,
Zilelor fără adăpost,
ale Sentimentelor,
tot mai înghețate,
de Singurătatea,
care le foșnește,
la Tălpile Morții,
ce a traversat demult,
Zebra Disperării,
Binelui și Răului,
ce aleargă spre Nicăieri,
prin jungla de Vicii și Orgolii,
a Non-Sensurilor Existenței.

29) Trupurile Zebrelor

Apostolii,
 Ochilor de Ape ale Vieții și Morții,
își cer înapoi,
 Piatra Amară a Deșertăciunii,
din care Dumnezeu ne-a sculptat chipul,
și pe care au aruncat-o,
 pentru a crea Valuri de Angoase,
Zilelor fără adăpost,
care să erodeze trupurile Zebrelor,
Fericirii și Durerii,
pe care le traversăm,
 ca să ne unim malurile Disperării,
 cu cele ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
într-un Tot al Infernului,
Non-Sensului Existențial.

30) Pașii Disperărilor reci și incomode

Scena Depresiilor,
 a devenit aproape impracticabilă,
 pentru Statuile Vivante ale Absurdului,
ce defilează alături,
 de Alienarea acestei Lumi,
purtând în brațe,
 Zilele fără adăpost,
 ale Deșertăciunilor,
din care Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
și-au clădit Catedrale de Durere,
la care să ni se închine,
Pașii Disperărilor,
 reci și incomode,
 ai Verighetelor de plumb,
dăruite Lacrimilor de Vânt,
pentru celebrarea,
 căsătoriei noastre cu Moartea.

31) Purtau Ochelarii de plumb

Plouă cu Disperare,
peste Jurămintele,
făcute Luminii Divine,
din Amintirile Viitorului,
spulberată de Lacrimile de Vânt,
ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
pe Zebrele Fericirii și Durerii,
pe care tocmai ni le traversau,
Zilele fără adăpost,
ale Destinelor,
ce au fost accidentate de Moarte,
cu toate că purtau Ochelarii de plumb,
ai Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ca să vadă mai bine,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

32) Vagabondează prin Zilele fără adăpost

Zori lacomi de Gânduri negre,
ne privesc prin Ochelarii de plumb,
ai Singurătății,
care ne strivește Vederea Viselor,
și așa obosită,
de Întunericul care a tracasat-o,
cu tot felul de Întrebări,
ce-abia mai puteau fi duse,
pe umerii vlăguiți ai Iluziilor Fericirii,
transmise de către,
Depresiile Absurdului Carismatic,
Angoaselor Existențiale,
ce vagabondează prin Zilele fără adăpost,
pierdute de către Iubire,
pe Zebrele Inimilor de Pustiu,
ale Disperării,
dornice să ne traverseze Moartea,
către noi.

33) Au ajuns să orbecăiască

Aripi de Lumină Divină,
frânte prin Întrupările,
 Zilelor fără adpost,
care și-au pierdut,
 Ochelarii de plumb ai Viselor,
ce au ajuns să orbecăiască,
 printre Zidurile masive,
 ale Angoaselor Existențiale,
de care ne sprijinim,
 adeseori Moartea,
pentru a ne hrăni cu ea mai târziu,
când foametea,
 Depresiilor Absurdului Carismatic,
de noi înșine,
 va fi și mai mare.

34) Atunci când vom traversa Zebrele Disperate

Plutim haotic,
pe Absurdul Lacrimilor de Vânt,
ce poartă ochelari de plumb,
ca să ne vadă mai bine,
atunci când vom traversa,
Zebrele Disperate,
să ajungă la oaza cu Apă,
a Vieții și Morții,
după ce au străbătut,
Inimile de Pustiu,
ale Sentimentelor noastre,
risipite prin Catedralele Durerilor,
la care ni se închină,
zvârcolindu-se în chinurile Facerii,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
Iluzia Fericirii,
care ne poartă,
pe umerii Zilelor fără adăpost,
ale Non-Sensurilor Existenței.

35) După rețeta Zilelor fără adăpost

Ferestrele de Cer ale Așteptărilor,
poartă Ochelari de plumb,
să vadă mai bine,
Eternitățile de Clipe,
ce trec abătute și plictisite,
de Moartea,
care nu le mai stârnește,
nici măcar Disperarea,
pe care o purtau suratele lor,
la butoniera Destinului,
atunci când treceau pragurile,
abatoarelor de Vise,
ce aparțin,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care le tranșează,
pentru a fi gătite,
după rețeta Zilelor fără adăpost,
ale Singurătăților.

36) Toată Mizeria și Durerea Unieversului

A plouat cu atâta noroi,
pentru Întruparea,
Cuvântului Facerii,
în Condiția Umană,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Alienate cu Absurdul Deșertăciunii,
traversat pe Zebra Disperării,
încât toată Mizeria și Durerea Universului,
s-a strâns în respirația fetidă,
a Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,
lipsit total de discernământ.

37) Pe Cumpăna Depresiilor Absurdului

Cu atâtea Eternități de Clipe,
câte s-au irosit,
pe Cumpăna,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
Iluziilor Vieții și Morții,
s-ar fi putut clădi,
Universuri întregi de Iubire,
luminate de Stelele Nemuririi,
Luminii Divine,
a Ochilor de Cer,
ai Infinitului,
în loc să fie creată,
Zebra Disperării,
Binelui și Răului,
pe care să ne-o traverseze,
Zilele fără adăpost,
ale Singurătății,
de noi înșine.

38) Cu Pașii noștri

Vicii preamărite de Orgolii,
stăpânesc Ierarhia Durerii,
îmbrăcată cu mantia,
 Compromisurilor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care le sunt vândute,
 Zilelor fără adăpost,
pentru a hrăni cu ele,
Depărtările vagaboande,
 ale Speranțelor deșarte,
ce aleargă mereu spre Nicăieri,
cu Pașii noștri,
dăruiți de către Destin,
Morții.

39) Florile de plumb ale Pașilor pierduți

Depresiile Absurdului Carismatic,
își țin mereu,
Ferestrele Gândurilor închise,
de Ochii iscoditori ai Speranțelor,
ce ar putea descoperi,
murdăria pestilențială,
a Întunericului,
ce domnește,
printre Zilele fără adăpost,
ale Sufletelor noastre,
ținute captive în trupurile Durerii,
unor cadavre de Clipe,
ce sunt duse,
către Cimitirele de Cuvinte,
ale Singurătății,
însoțite de alaiurile funerare,
ale Uitărilor,
care le înconjoară,
Zilele fără adăpost,
cu florile de plumb,
ale Pașilor pierduți,
ai Disperării.

40) Decât însoțiți de Moarte

Nu există liniște,
care să strige mai surd,
prin abisurile Marilor Tăceri,
decât cea a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
ce este în stare,
să ne spargă toate tiparele,
Alienărilor Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
și ar face-o,
dacă ar ști,
că am pune ceva în locul lor,
dar Întrupările în Durere,
ne lasă deschisă,
doar poarta masivă și ruginită,
a Disperării,
pe care nu putem ieși vreodată,
decât însoțiți de Moarte.

41) Opresc de fiecare dată numai pentru noi

Ziduri de Păreri,
se surpă-n mormintele Cuvintelor,
tot mai adânci și mai încăpătoare,
aliniate pe aleile fără nume,
ale Zilelor fără adăpost,
din Inimile de Pustiu,
ale Depresiilor Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le respirăm,
prin gările pierdute,
ale Disperării,
așteptând ca Moartea,
să ne salveze,
din Infernul,
trenurilor de Speranțe deșarte,
care opresc,
de fiecare dată,
numai pentru noi.

42) Zebre atât de murdare

Zebre atât de murdare,
de Mocirla Depresiilor Absurdului,
în care ne-am întrupat Moartea,
încât nici măcar Iluziile Fericirii,
nu mai vor să le traverseze,
Durerile Binelui și Răului,
ce conduc la rândul lor,
alaiurile funerare de Vise,
de fiecare dată,
pe ultimul drum,
Speranțele accidentate,
de Prezentul,
care le-a recunoscut,
Destinele deșarte,
ce poartă chipul Disperării,
sculptat de Dumnezeu în Piatra Amară,
a Non-Sensurilor Existenței.

43) Abisurile fără adresă ale Singurătății

Frunzele Viselor,
 și-au ruginit întreaga căldură,
 a Ochilor de Cer,
ai Iubirii,
pe care Depresiile Absurdului Carismatic,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ne-a alungat-o,
în abisurile fără adresă,
ale Singurătății,
care ne așteaptă,
în Zorii nedefiniți ai Durerii,
să servim câte o cană de pustiu,
din Lacrimile de Vânt,
 ale Speranțelor deșarte,
care ne sunt turnate,
 cât mai fierbinți,
în Sufletele mistuite de Regrete,
și descompuse de Disperare,
în frânturi de fraze ale Nimănui,
întrupate de Cimitire întregi de Cuvinte,
pe care am ajuns să le rostim,
numai Zilelor fără adăpost,
pentru Fericire.

44) Nu vor să o înțeleagă vreodată

Pierduți de noi înșine,
printre spinii Lacrimilor de Vânt,
ce ne pustiesc Inimile,
tot mai însetate,
de stropii Cuvintelor,
ce ne spală,
Zebra Depresiilor Absurdulului Carismatic,
pe care o traversăm către Moarte,
prin Zilele fără adăpost,
care ne duc spre Nicăieri,
Iubirea,
ce nu o vom mai reîntâlni vreodată,
prin Labirinturile Iluziilor Fericirii,
de care ne-am împiedicat,
Strigătul Surd,
al Marilor Tăceri,
ale Străinului Subconștient,
ce ne vorbește într-o limbă,
pe care Non-Sensurile Existenței,
nu vor să o înțeleagă vreodată.

45) Au confundat

Atunci când Speranțele,
au crezut că și-au redescoperit,
Umbrele Amintirilor din Viitor,
care se răsfirau,
peste Fantomele Cuvintelor,
pe care ni le-am rostit,
pe Steaua Nemuririi,
Luminii Divine,
de unde am căzut,
în brațele perfide ale Întrupării,
din Depresia Absurdului,
de fapt au confundat,
cu ele,
Lacrimile de Vânt,
ale Disperării,
care ne bântuie,
Zilele fără adăpost,
cu Singurătatea de noi înșine.

46) Pe străzile înfundate cu Depresii

Ne pierdem identitatea avută,
pe Steaua Nemuririi,
rătăcind haotic,
spre Nicăieri,
pe străzile înfundate,
cu Depresii,
ale Destinelor,
Alienărilor Absurdului,
din care Non-Sensurile Existenței,
ne-au croit,
Lacrimi de Vânt,
care să ni se prelingă,
prin Inimile de Pustiu,
ale Disperării.

47) Depresiile Absurdului Carismatic

Atât de mult ne-au înstrăinat,
Depresiile Absurdului Carismatic,
de propriul nostru Sine,
încât Non-Sensurile Existenței,
au găsit în Moarte,
unicul salvator,
al Iluziei Fericirii,
ce s-a ridicat,
pe soclul de fum,
al Umbrelor,
pline cu Vise deșarte,
prelinse printre degetele,
Lacrimilor de Vânt,
ale Inimilor de Pustiu,
în brațele cărora,
ni se înalță semeață,
Ierarhia Disperării,
care-și poartă Durerea,
prin Zilele fără adpost,
ale Frământărilor noastre,
ce traversează,

Zebra Binelui și Răului,
prin locul nepermis,
al Speranțelor,
unde sunt ucise,
de roțile de plumb,
ale Timpului neiertător,
care se îndreaptă în viteză,
spre Nicăieri.

48) Depresiile Absurdului Statuilor Vivante

Gândurile toride ale Sentimentelor,
au aprins străzile aglomerate,
ale Zilelor fără adăpost,
din Inimile de Pustiu,
ale Singurătății,
cu flăcăra unor Vise rebele,
ce s-au dovedit a fi,
Depresiile Absurdului Carismatic,
al Statuilor Vivante,
ce-și prezintă rolurile,
dezbrăcate de orice Speranțe,
pe scenele Iluziilor Vieții și Morții,
unde fiecare Ființă,
își plătește propria Durere,
pentru a le viziona,
Spectacolul macabru,
de pe Zebrele încinse la maximum,
de Trecerile Cimitirelor de Cuvinte,
către mormintele Sufletelor noastre,
cărora Deșertăciunea,
le aprinde câte o candelă,
a Disperării.

49) Setea de Amintirile Viitorului

Buchete de flori de plumb,
ne sunt dăruite de Moarte,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
care ne răstignesc Visele,
pe Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
unde Nimeni nu se încumetă,
să ne ostoiască,
Setea de Amintirile Viitorului,
unei Iubiri,
decât Durerea,
care ne aduce în cănile de pustiu,
ale Disperării,
Piatra Amară a Cuvintelor,
din care să ne stoarcem,
Apa Morții izbăvitoare,
pe buzele înghețate de Frig,
ale Întrupărilor în Deșertăciunea,
Zilelor fără adăpost,
a Singurătății.

50) Zebra Durerilor acestei Lumi a Depresiilor Absurdului

Gânduri măcinate,
de Zilele fără adăpost,
ale Privirilor de plumb,
înghețate de Cerul cenușiu și greu,
al Întrebărilor,
duse de alaiurile funerare ale Clipelor,
către propriile Cimitire de Vise,
ale Eternității Clipelor,
Nimănui,
spulberate de Lacrimile de Vânt,
ale Timpului neiertător,
cu propriul său Sine,
care realizăm,
într-un târziu,
că suntem chiar noi,
cei care trecem neîncetat,
pe Zebra Durerilor acestei Lumi,
a Depresiilor Absurdului Carismatic.

51) Prețul biletului către Moarte

Ceasuri defecte,
Străjuiesc,
Depresiile Absurdului Carismatic,
indicându-ne Ora de Pustiu,
a Inimilor secate de Vise,
ce încă mai au tăria să aștepte,
trenul Eternităților de Clipe,
în care speră să poată ajunge,
cu toate bagajele grele,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce care trebuie să le poarte,
pe trupurile lipsite de vlagă,
ale Disperărilor,
fără de care nu-și pot permite,
să achite prețul biletului,
către Moarte,
al propriilor Zile fără adăpost.

52) Ascensorul Speranțelor

Etaje de Vise,
străjuiesc strălucind,
Paradisul Luminii Divine,
către care nu găsim,
Ascensorul Speranțelor,
care să ne urce până acolo,
întrucât a fost înlocuit,
de către Iluziile Vieții și Morții,
cu Depresiile Absurdului Carismatic,
ce ne lasă de fiecare dată,
la subsolul Catedralei Durerii,
unde ne întâmpină,
Icoanele de plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
care ne oferă cu drag,
Inimile lor de Pustiu,
în care putem locui,
alături de Singurătate.

53) În vâltoarea asurzitoare a Depresiilor Absurdului

Șanțuri adânci de Intrigi,
ne sapă Ridurile Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pe fețele pătate cu Compromisuri,
ale Destinelor,
spălate de Vise,
în vâltoarea asurzitoare,
a Depresiilor Absurdului Carismatic,
care le dă prospețimea fetidă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pe care trebuie să le purtăm,
la gâturile de lebede cântătoare,
ale Anilor,
ce trec grăbiți pe Zebrele Disperării,
încercând să prindă cât mai repede,
Moartea.

54) Toamnele reci și indiferente ale Ploilor de Remușcări

Reproșuri târzii,
inundă cu flori de plumb,
Toamnele reci și indiferente,
ale Ploilor de Remușcări,
ce se preling în șiroaie,
din lacrimi de Vânt,
peste fața neîngrijită,
a Depresiei Absurdului Carismatic,
care ne zâmbește isteric,
printre gratiile de plumb,
ale Non-Sensurilor Existenței,
din care ne sunt alcătuite,
meniurile zilnice,
ale Disperării.

55) Încât a ales să ne lase deschisă

Funii de Gânduri negre,
ne leagă de Zebrele Disperărilor,
Depresiile Absurdului,
pentru a ne trăi,
la cote maxime,
Viața,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pe care a îmbrățișat-o Întruparea,
în Mocirla Deșertăciunii,
a Destinului,
ce ne-a fost dat,
de către Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ale Unui Dumnezeu,
atât de străin de noi înșine,
încât a ales să ne lase deschisă,
doar poarta întunecoasă a Morții.

56) Ce credem acum că am fi

Am fost lăsați de izbeliște,
 la poarta dărăpănată,
 a Zilelor fără adăpost,
de către Depresiile Absurdului Carismatic,
ce vor să ne plătim,
 Non-Sensurile Existenței,
cât mai piperat,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
ce ne-au poleit,
 cu o Cunoaștere falsă,
 a Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a ne îndepărta,
 de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care ne-ar fi spus totul,
 despre Amintirile noastre din Viitor,
când eram o altă Conștiință de Sine,
total diferită,
 de ceea ce credem acum că am fi.

57) Ne dăruim cu totul

Ne dăruim cu totul,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne dau în schimb,
florile de plumb ale Cerului,
Compromisului cenușiu,
de atâta Durere,
pe care trebuie să-l purtăm,
pe umerii vlăguiți ai Gândurilor,
întregul nostru,
Non-Sens al Existenței,
care se sprijină,
pe Depresiile Absurdului Carismatic,
al Inimilor de Pustiu,
ale Singurătății,
din Zilele fără adăpost,
ale Disperării.

58) Pe la porțile Privirilor

Nori de Cuvinte,
ne apasă cu plumbul,
Zilelor fără adăpost,
ale căror Ochi cenușii,
ne răscolesc Zebrele Disperărilor,
Binelui și Răului,
pe care trecem,
alături de Moarte,
prin Apusurile însângerate,
ale Mormintelor de Vise,
în care ne îngropăm,
Eternitățile Clipelor,
ucise de către,
Depresiile Absurdului Carismatic,
responsabil cu livrarea,
în canități îndestulătoare,
a Durerii,
pentru fiecare,
Zâmbet încremenit,
pe la porțile Privirilor,
abătute și triste.

59) Răsfirate la tălpile Depresiilor Absurdului

Nici Iluziile Vieții și Morții,
nu pot înțelege,
ce farmec găsim,
în Cimitirele de Cuvinte,
răsfirate la tălpile,
Depresiilor Absurdului,
care ne hrănesc Orgoliile,
ce ung osiile Ierarhiilor,
Non-Sensurilor Existenței,
ale căror roți se învârt,
cu Visele noastre,
până le strivesc orice Înțeles,
înlocuindu-l cu cănile de pustiu,
din care trebuie să bem Apa Amară,
a Disperării.

60) Durerea vie și plină de carismă

Cădem într-una,
pe la colțurile străzilor pustii,
ale Zilelor fără adăpost,
din Sângele cu Gene defecte,
ale Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
în care ne-am întrupat,
pentru a Cunoaște,
Durerea vie și plină de carismă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne aruncă în vâltoarea Destinelor,
pentru a ne dezbrăca,
de haina strălucitoare a Nemuririi,
care nu poate fi purtată,
în Infernul Disperărilor acestei Lumi,
a Deșertăciunii.

61) Carisma Zidurilor de plumb

Pentru cine,
a gândit Dumnezeu,
Carisma Zidurilor de plumb,
ale Cerului care se prăbușește,
peste Norii Vorbelor Goale,
din Privirile deocheate,
ale Zilelor fără adăpost,
unde trebuie să ne cazăm,
Fericirea,
pe care nici una,
dintre Depresiile Absurdului,
nu vor să o înțeleagă,
atunci când vrea să fie alături de noi,
pe Zebra Disperării,
care ne traversează,
Non-sensurile Existenței,
către Moarte?

62) Vrem să ne înmormântăm fără nici un rezultat

Aripi carismatice de Îngeri Păzitori,
ne înalță către Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al cărui strigăt surd,
îl auzim cum străbate,
Marile tăceri,
a Orizonturilor încremenite,
în Zâmbetele mumificate,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care vrem să ne înmormântăm,
fără nici un rezultat,
Greșeala Creației,
din Genele defecte,
ale străbunilor noștri,
care ne-au dăruit,
fără voia lor,
Păcatele Originare,
săvârșite de un Dumnezeu,
al Angoaselor Existențiale.

63) Evoluția noastră spirituală

Pași carismatici,
 de Umbre reci,
 cu miros de mucegai,
 ce pretind că ar aparține,
Amintirilor toride,
din Zilele fără adăpost,
în care ne-am întâlnit Viitorul,
strivesc Fantomele Cuvintelor,
Depresiilor Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ni se scurg,
 prin venele injectate,
 cu Deșertăciune,
ale Destinelor,
ce trebuie să le purtăm,
 pe umerii Disperărilor,
până la porțile Cimitirelor de Cuvinte,
ce dovedesc,
 evoluția noastră spirituală,
față de Non-Sensurile Existenței.

64) Scormonesc Privirile de gheață

Unghii descărnate de Gânduri,
scormonesc Privirile de gheață,
ale Timpului,
care-și sacrifică,
Eternitățile Clipelor,
pentru Depresiile Carismatice,
ale Absurdului Transcendental,
ce vrea să ne umilească,
întreaga Disperare,
cu Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
care ne sacrifică,
Ființa,
prin abatoarele Catedralelor,
de Vise deșarte,
ridicate de Iluziile Vieții și Morții,
pentru proslăvirea Infernului,
Non-Sensurilor Existenței.

65) Acest Infern de Lume meschin

Zile fără adăpost,
demonstrează prin Piețele fără nume,
ale Depresiilor Absurdului,
alături de trupurile,
Zebrelor trecătoare,
ale Deșertăciunilor,
care se vând,
oricărei Morți,
prin bordelurile,
Non-Sensurilor Existenței,
pe nimic,
pentru a face,
din Condiția Umană,
vârful de lance,
al Durerilor,
din acest Infern meschin,
ce umblă cu zarurile măsluite,
ale Ierarhiilor,
prin buzunarele fără fund,
ale Credinței,
Nimănui.

66) Cimitirele de Cuvinte ce ne-au mai rămas

Am închis Ferestrele Amintirilor,
să nu-mi intre gerul nemilos,
al Depresiilor Absurdului,
din Cimitirele de Cuvinte,
ce ne-au mai rămas,
ce rătăcesc aiurea,
cu Priviri descompuse,
prin Zilele fără adăpost,
ale căror Inimi de Pustiu,
încă mai bat ora exactă a Durerii,
pentru noi,
de câte ori zărim,
Aripile de Cer ale Depărtărilor,
ce credem că ne unesc,
Destinele,
atât de înstrăinate,
de propriul lor Sine,
încât dacă s-ar rezema de ele,
toate Visele de plumb,
ale acestei Lumi,
nu le-ar fi mai greu,
și nu s-ar simți mai strivite,
decât de un singur Pas,
făcut de noi înșine,
împreună cu Singurătatea.

67) Strada Inconștienței

Ramuri de Vise,
lovesc în Ferestrele ciobite,
ale Zilelor fără adăpost,
sparte mai apoi,
de către Destinele noastre,
ce nu mai pot auzi,
strigătele surde,
ale Speranțelor,
ce bat prin Inimile de Pustiu,
ale Depresiilor Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne trec,
pe Zebrele abia vizibile,
ale Binelui și Răului,
strada Inconștienței,
care se termină,
la porțile masive,
ale Cimitirelor de Priviri,
tot mai descompuse,
de plumbul Cerului,
din Înțelesurile tăioase,
ale Non-Sensurilor Existenței.

68) Unde sfârșesc în Durerile Facerii

Ancore carismatice de Priviri,
străjuiesc portul lovit,
de valurile înspumate,
ale Eternităților de Clipe,
din Șampania Speranțelor,
pe care n-am mai deschis-o niciodată,
Iubirii,
ce încă bate istovită,
la ușa ferecată a Destinului nostru,
ce o alungă,
forțat fiind,
de Iluziile Vieții și Morții,
din Inimile de Pustiu,
ale Nimănui,
unde sfârșesc în Durerile Facerii,
unor noi Cimitire de Vise,
ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
ce clădesc Infernul,
Non-Sensurilor Existenței.

69) Să-ți scriu Iubire

Răstignit,
pe Zilele fără adăpost,
ale Disperării,
încerc,
să-ți scriu Iubire,
dincolo de acest Infern,
al Fericirii Deșertăciunilor.

Chiar dacă folosesc,
paginile roase și mucegăite,
ale Privirilor carismatice,
și distrugătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
și-ți scriu,
cu literele de foc,
ale Depresiilor Absurdului Carismatic,
ce-mi ard vâltoarea Sufletului,
din cenușa căruia,
încearcă să clădească,
Praf de stele căzătoare,
ce va fi aruncat,

în Ochii de Cer,
ai Singurătății,
fără de tine,
tot am decis,
să-ți scriu,
Iubire.

70) Înaintea veninului Său Preasfânt

Raze de Fericire,
inundă Întunericul,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
lăsând Lumina Divină,
să deschidă larg porțile Viselor,
despre Amintirile din Viitor,
ale Iubirii,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
ni le-au ținut mereu închise,
de teama că vom evada,
din sclavia Infernului,
care întreține Paradisul,
unui Dumnezeu,
al Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pe care le-a săvârșit în numele nostru,
pentru ca noi să devenim sclavii Săi,
prin Catedralele Durerii,
unde trebuie să îngenunchem,
înaintea veninului Său,
Preasfânt.

71) Mereu neîmplinite sub paza Nimănui

Icoane Făcătoare de Minuni,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
care ne îneacă cu trupurile lor,
ce se vor călăuzitoare ale Infernului,
atât de fericit,
al Zilelor fără adăpost,
ce ne sunt date pentru a trăi,
cerșind pe la porțile Durerilor,
câte o firimitură de Disperare,
doar să nu ne pierdem Conștiința,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce aleargă cu noi,
pe Zebrele neputincioase,
ale Trecerilor către Moarte,
a Viselor de Iubire,
ce vor rămâne,
mereu neîmplinite,
sub paza Nimănui.

72) Pentru trupurile strivite și istovite

Nori de Priviri întunecate și triste,
plouă cu Lacrimi de Vânt,
peste Zidurile Speranțelor,
care înalță spre Cerurile Nimănui,
Paradoxurile,
Depresiilor Absurdului Carismatic,
până dincolo de gratiile,
Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a ne servi,
din cănile de pustiu,
ale Infernului,
întreaga aglomerație,
a Durerilor,
ce ne-au născut Cunoașterea,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
a Inimilor de Pustiu,
prin care încă mai bântuim,
în căutare de Moarte izbăvitoare,
pentru trupurile strivite și istovite,
ale Zilelor noastre fără adăpost.

73) Atâtor și atâtor Apusuri ale Durerilor

Fără Durere,
 n-ar fi existat Cunoaștere,
și nici Greșeli ale Creației.

N-am mai fi fost nevoiți,
să plătim tribut,
 cu Infernul,
 Depresiilor Absurdului Carismatic,
al Iluziilor Vieții și Morții,
Paradisului,
indiferent și crud,
al unui Dumnezeu,
ce pare atât de dezinteresat,
 de Greșelile Creației sale,
încât a lăsat de izbeliște,
 Păcatele Lui Originare,
să ne decimeze,
Sacralitatea Genelor,
 din Sângele Străbunilor,
atâtor și atâtor,
Apusuri ale Durerilor,

pentru care Nimeni nu cred,
că ne va plăti vreodată,
cu Iubirea pierdută de noi,
dincolo de această Întrupare,
cu Zaruri de Destine măsluite,
de către Deșertăciune.

74) Să ne slujească

Lacrimi de Vânt,
vărsate de ulcioarele,
Zilelor fără adăpost,
pe Zidurile ce despart,
Ființa de Neființă,
pe Zebrele Binelui și Răului,
care le trecem alături de Moarte,
să ne împlinim Destinul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au dat,
Depresiile Absurdului Carismatic,
să ne slujească,
Arta de Statui Vivante,
a Deșertăciunilor,
ale căror Disperări,
trebuie să le interpretăm la perfecție,
în Mocirla acestei Întrupări,
care la final va rămâne,
a Nimănui.

75) Să alegem ce fel de Pași dorim

Sicrie de înțelesuri,
ne duc trupurile vlăguite ale Viselor,
către Cimitirele de Cuvinte,
unde ne sunt înmormântate,
Eternitățile Clipelor,
care s-au sfârșit,
la tălpile sfinte,
ale Zilelor fără adăpost,
din Singurătățile noastre,
lovite de fulgerele,
Depresiilor Absurdului,
a căror carismă,
a înclinat Iluziile Vieții și Morții,
să ne lase în pace,
să alegem ce fel de Pași dorim,
pe Zebra Disperărilor,
pe care ne trec,
Speranțele de Iubire,
ce ni se scurg,
prin albiile Ridurilor,
atâtor și atâtor,
Dureri.

76) Le reprezentăm zilnic

Suntem un cântec,
prelung de lebădă,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din care Destinul își face,
țigări de foi,
pentru a ne satisface,
Visele deșarte,
a căror fum se pierde,
printre degetele răsfirate,
ale Statuilor Vivante,
pe care le reprezentăm zilnic,
spălând Vitrinele Ochilor de Cer,
a Eternităților de Clipe ucise,
cu lacrimile Zorilor Nimănui,
în aplauzele Singurătății,
Depresiilor Absurdului Carismatic.

77) Marea Regăsire a Ceasului Morții

Cascade de Amintiri,
rănesc Viitorul,
cu zbuciumul Durerii,
care se varsă în Neantul,
ce ne-a părăsit,
Iluziile Vieții și Morții,
în drumul său,
către Nesfârșirea Stelelor Eternității,
pe care strălucesc diamantele Iubirilor,
montate pe verighetele Nemuririi,
care nu vor mai fi niciodată de plumb,
ca în Infernul Zebrelor Binelui și Răului,
pe care erau obligate să le traverseze,
Eternitățile de Clipe,
jertfite pentru slava Durerii,
care ne mistuia,
strivindu-ne cu Pașii ei grei și nepăsători,
Iubirea,
pe care nu-i vom mai revedea niciodată,
după Marea Regăsire,

a Ceasului Morții,
unde ne moare Moartea,
și ne revedem Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne-a așteptat de-o Viață,
să ne arate Calea spre Noi înșine.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona

imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le

pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime).

SORIN CERIN
- DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC-
-poeme filosofice-

Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în

numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri

complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a

sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al

Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de

Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav

acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

SORIN CERIN
- DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC-
-poeme filosofice-

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale

lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

SORIN CERIN

- DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC-

-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind

nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei", la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse "la capăt de hotar " -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, "pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme,

traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates

ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii

copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu şi Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esenţiale2013
- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012

- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Arta Absurdului Statuilor Vivante- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Absurd - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Greața și Absurdul - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Alienarea Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017

- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The

Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012

- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
- DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC-
-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- DEPRESIILE ABSURDULUI CARISMATIC-

-poeme filosofice-